

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **Ing. M. Š.**
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Vlastislavem Karlem
sídlem Chlumova 256/10, Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti
osoby
zúčastněné
na řízení:

J. Š.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j. 150400/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j. 150400/2018/KUSK, se ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Vlastislava Karla, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Městský úřad Říčany (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 17. 2. 2018, č. j. 6992/2018-MURI/OSÚ/00617, dodatečně povolil osobě zúčastněné na řízení (dále též „stavebník“) stavbu: „*stavební úpravy a přístavba řadového rodinného domu č. p. X, ul. X*“ (dále jen „stavba“).
2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a Ing. J. Š. a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Po rekapitulaci průběhu dosavadních správních řízení souvisejících se stavbou (která probíhají již od roku 2006), konstatoval, že „*odvolatelé v odvolání neuvádějí žádné jiné odvolací důvody než proti rozhodnutí o udělení výjimky. Odvolací správní orgán již tyto odvolací důvody posoudil ve svém rozhodnutí ze dne 18. 8. 2017, a proto se s nimi v tomto odvolacím řízení již nezabýval*“.
3. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 26. 3. 2019, se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně se domáhá též zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2017, č. j. 100739/2017/KUSK (dále jen „rozhodnutí žalovaného o povolení výjimky“), a stavebního úřadu ze dne 4. 11. 2016, č. j. 99226/2016-MURI/OSÚ/00617 (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky“), o povolení výjimky z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných požadavcích na výstavbu, ve znění vyhlášky č. 502/2006 Sb. (dále jen „vyhláška č. 137/1998 Sb.“), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce předepisuje, že proti rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky podal odvolání, které žalovaný zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného nemohl brojit žalobou, námitky mířící proti povolení výjimky proto uplatňuje v nynější žalobě. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval námitkami mířícími proti rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky. Již tato skutečnost činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a zakládá důvod pro jeho zrušení
5. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí žalovaného o povolení výjimky, neboť se s odvolacími důvody nevypořádalo vůbec (zpráva Ing. S. ze dne 31. 1. 2011), zcela nedostatečně (nesoulad výkresové části zprávy se skutečným stavem v otázce vzájemné polohy obou staveb, posouzení reálného přesahu požárně nebezpečného prostoru) nebo nesprávně (absence výzvy stavebního úřadu k seznámení se a vyjádření k podkladům). Žalobce nesouhlasí se závěry *Technické zprávy požárně bezpečnostního řešení č. 558/2008* vypracované soudním znalcem Pavlem Urbanem (dále též „požární zpráva“). Skutečnost, že v dané věci jde o řadovou zástavbu, nemá vliv na vymezení požárně nebezpečného prostoru. Požárně nebezpečný prostor je přímo úměrný požárně otevřenému prostoru, tedy velikosti oken. Velikost oken lze měnit nezávisle na řadové zástavbě. Tvzení stavebního úřadu, že požárně nebezpečný prostor přesáhne stávající hranice stavebního pozemku pouze „minimálně“ je neurčitý, a tedy nepřezkoumatelný. Posun zdi, a tedy i požárně nebezpečného prostoru, o 1,5 m nelze považovat za minimální. Sama požární

zpráva nepředstavuje řádný podklad pro posouzení požárně nebezpečného prostoru, neboť je neurčitá a zaměřuje se jen na obecná konstatování. Požární zpráva vychází z nesprávně zakreslené vzájemné situační polohy žalobcova a stavebníkova domu (u stavebníkova domu je nesprávně zakreslena přístavba do ulice i do zahrady), což má vliv na vymezení požárně nebezpečného prostoru před a po realizaci přístavby. S tímto rozporem se žalovaný vůbec nevypořádal.

6. Podle žalobce je možné výjimku povolit pouze tehdy, pokud nelze dosáhnout stejného účelu jinak. Žalobce marně namítal, že stejného účelu lze dosáhnout zmenšením okem v nové čelní obvodové stěně, resp. výměnou stávajících oken za menší. Tím by nedošlo ke zvětšenému přesahu požárně nebezpečného prostoru na žalobcův pozemek. Správní orgány neuvedly, proč k této námitce, resp. ke zprávě Ing. S., nepřihlíděly. Napadené rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení o povolení výjimky pak došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, čímž bylo žalobci odepráno právo na soudní ochranu.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že stavební řízení je návrhové, stavební úřad projedná návrh předložený stavebníkem. Správní řízení je vedeno již mnoho let a v podstatě po skoro celou dobu byla stavba řadové rodinného domu užívána bez souhlasu stavebního úřadu. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
8. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobci svědčila aktivní žalobní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného o povolení výjimky. Žalobce tohoto svého procesního práva nevyužil, a rozhodnutí o povolení výjimky tak nabylo právní moci. Je proto bezpředmětné zabývat se tímto rozhodnutím v nynějším řízení. Nebyl-li žalobce vyzván k seznámení s důkazy, nezkrátilo to jeho práva, neboť proti rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky podal odvolání. Žalobce uvádí stále stejné námitky, kterými se správní orgány zabývají již od roku 2007. Žalobce neustále odkazuje na zprávu Ing. S. a stížnost na projektantku podanou u České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (ČKAIT). Výsledkem disciplinárního řízení bylo, že stavební úpravy nemají vliv na požární bezpečnost sousedního domu. I přesto osoba zúčastněná na řízení nechala vypracovat požární zprávu a neustále se snažila vyjít vstříc žalobcovu požadavku na zmenšení požárního prostoru (dostavěním nedemontovatelných příček do oken, prodloužením a navýšením dělicí zdi mezi sousední pozemky apod.), avšak žalobce neustoupil. Osoba zúčastněná na řízení nevidí důvod, proč by měla přistupovat na žalobcovu podmínku a zmenšovat okna. Požární zpráva splňuje veškeré požadavky podle právních předpisů a odpovídá reálnému stavu. Pro případ ústního jednání osoba zúčastněná nařízení navrhuje výslech P. U., soudního znalce v oboru požární ochrany.
9. Podle názoru žalobce vyjádřeného v replice žalovaný ve svém vyjádření nereaguje prakticky na žádnou žalobní námitku. Žalobce plně odkázal na svůj návrh, na kterém trvá. Ve vyjádření ze dne 27. 2. 2020 žalobce uvedl, že rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky bylo vydáno dne 4. 11. 2016. Tvzení, že po 1. 8. 2016 již žádné podklady nebyly pořízeny, je proto absurdní. Rozhodnutí o povolení výjimky není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobce proti němu nemohl samostatně brojit žalobou. Další skutečnosti uváděné osobou zúčastněnou na řízení jsou nepřipadné. Soud není oprávněn řešit otázku, zda byla stavba realizována v souladu s projektovou dokumentací a požární zprávou, proto není nutno provádět navrhovaný výslech znalce. Podle žalobce se správní orgány

nevypořádaly se všemi jeho námitkami a listinnými důkazy. Tvrdí-li osoba zúčastněná na řízení, že nevidí důvod, proč by měla zmenšovat okna za situace, kdy již stavba byla postavena, přehlíží zcela fakt, že v té době se jednalo o neoprávněnou stavbu.

Zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci.
11. Osoba zúčastněná na řízení a pan P. Š. (dále též „stavebníci“) dne 15. 6. 2006 podali žádost o vydání stavebního povolení na stavbu popsanou v bodu 1 tohoto rozsudku. Stavební úřad vydal dne 4. 6. 2007 stavební povolení i přes námitky spoluvlastníků sousedního rodinného domu, odvolání proti stavebnímu povolení žalovaný zamítl. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 3. 2008, č. j. 5 Ca 21/2008 – 32, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Následně stavební úřad usnesením ze dne 18. 6. 2008 stavební řízení zastavil a dne 15. 12. 2008 zahájil řízení o odstranění stavby (stavebních úprav a přístavby rodinného domu). Dne 19. 1. 2009 podali stavebníci žádost o dodatečné povolení stavby, spojené s žádostí o udělení výjimky z požárně nebezpečného prostoru. K žádosti nepřiložili žádné doklady, poukázali na to, že potřebné doklady již byly připojeny k žádosti o vydání stavebního povolení ze dne 15. 6. 2006. Na projektové dokumentaci se nic nemění, byla doložena též požární zpráva, podle které je projektová dokumentace na stavební úpravy a přístavbu rodinného domu posuzována jako změna stavby skupiny II. Požárně nebezpečný prostor zasahuje mimo hranice pozemku stavebníků, a to směrem severovýchodním na pozemek p. č. X a X a směrem jihozápadním na pozemek p. č. X a X. Přesahu požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemky ovšem nelze v tomto případě zabránit, protože se jedná o řadovou zástavbu. Požárně nebezpečný prostor hodnoceného objektu zasahuje na sousední pozemky, stejně jako požárně nebezpečné prostory sousedních objektů zasahují na pozemek stavebníků. Přesahy požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemky nemají vliv na požární bezpečnost objektů, které jsou od sebe odděleny požární zdí s přesahem před líce obvodových plášťů s vytvořenými svislými nehořlavými požárními pásy. Ve stavebním řízení je však nutno udělit výjimku z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Není důvodu k neudělení výjimky. Součástí projektové dokumentace je i zpráva o požárně bezpečnostním řešení zpracovaná v lednu 2007 J. K., která se k problematice požárně nebezpečného prostoru nevyjadřuje, projektovanou stavbu klasifikuje jako změnu staveb skupiny I, neboť nedochází ke změně užívání ani ke zvětšení zastavěné plochy objektu. Hasičský záchranný sbor Středočeského kraje, územní odbor Kolín, ve svém stanovisku čj. HSKL-600/KO-2009 ze dne 17. 3. 2008 (*správně 2009 – pozn. soudu*) uvedl, že v souladu s předloženou technickou zprávou požárně bezpečnostního řešení č. 585/2008 zpracovanou v červnu 2008 znalcem Pavlem Urbanem je třeba udělit výjimku z požárně nebezpečného prostoru, což je v kompetenci stavebního úřadu. Nebude-li výjimka udělena, je třeba učinit stavební opatření, aby požárně nebezpečný prostor nepřesahoval hranici stavebního pozemku.
12. Usnesením ze dne 28. 1. 2009 stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušil. Dne 2. 4. 2009 rozhodl o dodatečném povolení stavby, žalovaný však rozhodnutím ze dne 11. 9. 2009 dodatečné stavební povolení zrušil. Dne 18. 1. 2010 stavební úřad opětovně rozhodl o dodatečném povolení stavby. I toto rozhodnutí žalovaný zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení (rozhodnutí ze dne 12. 5. 2010). Dne 9. 11. 2010 předložili stavebníci upravenou projektovou dokumentaci ke stavebním úpravám a přístavbě

rodinného domu č. p. X z listopadu 2010. Jde o původní projektovou dokumentaci se zapracováním nového opatření spočívajícího v zaslepení části oken pomocí konstrukce ze sádrokartonu. Součástí upravené dokumentace je technická zpráva k požárně bezpečnostnímu řešení zpracovaná v listopadu 2010 J. K., která již zohledňuje řešení dle upravené stavební dokumentace z listopadu 2010. Podle této zprávy se požárně nebezpečný prostor v důsledku rekonstrukce nezmění. Žalobce následně předložil vyjádření autorizovaného inženýra pro požární bezpečnost staveb Ing. I. S. ze dne 31. 1. 2011 k nově vypracovanému požárně bezpečnostnímu řešení zpracovanému v listopadu 2010.

13. V řízení o dodatečném povolení stavby byl předložen dodatek č. 1/2011 technické zprávy požárně bezpečnostního řešení č. 585/2008 ze srpna 2011, který zpracoval Pavel Urban, znalec z oboru požární ochrana. Dle tohoto dodatku lze zabránit zvětšení přesahu požárně nebezpečného prostoru prvního nadzemního podlaží prodloužením stávající požární stěny mezi budovami č. p. X (ve vlastnictví stavebníků) a č. p. X (ve vlastnictví žalobce), a to o 3080 mm. Požární stěna by byla prodloužena až do úrovně stropní konstrukce nad prvním nadzemním podlažím. Ve druhém nadzemním podlaží není nutné požární stěnu prodloužovat, neboť zde se požárně nebezpečný prostor oproti stávajícímu stavu nemění. Toto řešení žalobce odmítl s poukazem na to, že je spoluvlastníkem zdi, tudíž je třeba jeho souhlasu, a že dojde ke snížení osvětlení jeho pozemku a domu.
14. Následně stavebníci předložili další změnu projektu datovanou dne 1. 7. 2012, podle které mají být příčky vsazené do okenního otvoru provedeny v nedemontovatelné úpravě. Plán provedení vnitřní předstěny byl zpracován v září 2012. K tomu pak stavebníci doplnili dodatek č. 2/2012 technické zprávy požárně bezpečnostního řešení č. 585/2008, který zpracoval znalec z oboru požární ochrana Pavel Urban v listopadu 2012. Posuzováno bylo řešení obsahující vestavbu požární přepážky v prostoru ložnice v délce 1500 mm. Znalec konstatoval, že požárně nebezpečný prostor a odstupová vzdálenost splňuje podmínky § 11 vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění vyhlášky č. 268/2011 Sb., nezasahuje do prostoru sousedních objektů, ani do jiných ochranných pásem.
15. Rozhodnutím ze dne 27. 12. 2012 stavební úřad zamítl žádost o dodatečné povolení stavby. Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2013 žalovaný toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 21. 8. 2013 stavební úřad žádost o dodatečné povolení stavby opětovně zamítl, odvolání stavebníků proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 14. 1. 2014. K žalobě stavebníků zdejší soud rozsudkem ze dne 14. 3. 2016, č. j. 45 A 23/2014 – 58, zrušil rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu. Soud měl za nesprávný právní názor správních orgánů, podle nichž nelze v dané věci udělit výjimku z obecně technických požadavků na výstavbu, pokud jde o odstupové vzdálenosti a požárně nebezpečný prostor. V tom důsledku byla žalobou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť žádost stavebníků o dodatečné povolení stavby posuzovaly pouze z toho pohledu, zda nedojde ke zvětšení přesahu požárně nebezpečného prostoru mimo stavební pozemek, a zcela pustily ze zřetele, zda pro případ, že by ke zvětšení přesahu došlo (tento závěr přitom žalovaný učinil), nejsou splněny předpoklady § 169 odst. 2 stavebního zákona pro udělení výjimky ze zákazu stanoveného § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Soud proto správní orgány zavázal, aby se v dalším řízení při právním hodnocení věci nejprve zaměřily na posouzení otázky, zda požárně nebezpečný prostor stavby po realizaci přístavby překračuje požárně nebezpečný prostor rodinného domu vyplývající z původní podoby stavby. V dané věci

totiž již před provedením stavebních úprav požárně nebezpečný prostor přesahoval mimo stavební pozemek na sousední pozemky. Jde o řadovou zástavbu, která (i přes existující vzájemný přesah požárně nebezpečných prostorů) takto byla projektována a schválena. Pokud by přístavba měla tento rozsah plně dodržet, pak by výjimka nebyla potřebná, neboť by se tím nijak nezvětšil přesah požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemek. V případě, že správní orgány zjistí, že po realizaci přístavby by se, byť nepatrně, zvětšil přesah dosavadního požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemky, zváží na základě kritérií vymezených v § 169 odst. 2 stavebního zákona a vyhlášky č. 137/1998 Sb., zda lze vyhovět žádosti o udělení výjimky z obecných technických požadavků na stavby. Soud stavební úřad zavázal, aby se v dalším řízení nejprve zabýval otázkou, zda stavebníci „předložili úplnou projektovou dokumentaci, v níž je řádně vymezen požárně nebezpečný prostor odpovídající podobě stavby před provedením přístavby a požárně nebezpečný prostor stavby po realizaci přístavby. V tomto směru pak přezkoumatelným způsobem odůvodní své úvahy ohledně hodnocení jednotlivých podkladů pro vydání rozhodnutí. Dospěje-li k závěru, že shromážděné podklady umožňují posoudit, zda je možné stavbu dodatečně povolit, bude se dále zabývat právním posouzením věci dle výše vysloveného závazného právního názoru soudu. V dalším řízení pak rovněž neopomene rozhodnout o žádosti o udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu“. Tímto právním názorem byly správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

16. Stavební úřad v dalším řízení stavebníky předvolal výzvou ze dne 26. 4. 2016 k podání vysvětlení ve věci jejich žádosti. Stavebníci na výzvu reagovali „doplněním žádosti o dodatečné stavební povolení“ ze dne 1. 6. 2016, v němž uvedli, že podle rozsudku č. j. 45 A 23/2014 – 58 lze stavbu dodatečně povolit i v případě, že požárně nebezpečný prostor není zcela totožný jako u původní stavby. Z uvedeného důvodu proto požádali, aby „byla podle původního požárně bezpečnostního řešení z června r. 2008 udělena stavebníkům výjimka z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., neboť není důvod, aby tato výjimka udělena nebyla. Tento závěr jednoznačně vyplývá z původní technické zprávy č. 585/2008“. Stavební úřad následně oznámil pokračování v řízení. Žalobce v podání ze dne 29. 7. 2016 k žádosti o udělení výjimky uvedl, že stavebníci neprokázali, že jsou splněny veškeré podmínky, které udělení výjimky umožňují. Usnesením ze dne 29. 9. 2016 vyloučil stavební úřad řízení o povolení výjimky ze společného řízení. Dne 4. 11. 2016 pak rozhodl o povolení výjimky (odvolání proti rozhodnutí o povolení výjimky žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 18. 8. 2017). Stavebníci následně ve vyjádření ze dne 15. 11. 2017 požádali o pokračování v řízení o dodatečném povolení stavby, neboť výjimka byla udělena. Vyrozměním ze dne 4. 1. 2018 stavební úřad oznámil pokračování v řízení a dne 17. 2. 2018 vydal rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil.
17. Byť jde o okolnost nastalou až po vydání napadeného rozhodnutí, soud pro dokreslení celé situace doplňuje, že stavební úřad na základě žádosti stavebníků ze dne 18. 2. 2019 vydal dne 25. 2. 2019 kolaudační souhlas s užíváním stavby.

Splnění procesních podmínek a rozsah přezkumu

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
19. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Shledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez námitek.

20. Soud k otázce rozsahu soudního přezkumu v nynější věci předesílá, že byť žaloba míří proti rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby, její skutečnou podstatou je žalobcův nesouhlas s rozhodnutím o povolení výjimky podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Toto rozhodnutí je tzv. subsumovaným aktem (závazným podkladem) ve vztahu k napadenému rozhodnutí, a soud je proto podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. na základě řádně uplatněných námitek oprávněn k přezkumu jeho zákonnosti v nynějším řízení. Soud nesouhlasí s názorem osoby zúčastněné na řízení, podle které mohl žalobce napadnout rozhodnutí o povolení výjimky samostatnou žalobou, a nejsou proto nyní splněny podmínky pro jeho přezkum. Jak vyplývá z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 – 66, č. 2908/2013 Sb. NSS, rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu (kterým je i rozhodnutí podle § 17 odst. 5 ve spojení s § 61 vyhlášky č. 137/1998 Sb.) nezakládá v obvyklém případě svým adresátům práva a povinnosti. Takové rozhodnutí představuje pouze podklad pro navazující akt stavebního úřadu, například tedy pro územní rozhodnutí, územní souhlas, souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru nebo (dodatečně) stavební povolení, jímž je teprve povolena realizace konkrétního záměru a stavebníkovi založeno právo k jeho uskutečnění. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s., tj. jako závazný podklad přezkoumávaného rozhodnutí. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu. V nyní posuzované věci však bylo pro uskutečnění (resp. legalizaci) příslušného stavebního záměru zapotřebí navazujícího úkonu stavebního úřadu (rozhodnutí o dodatečném povolení stavby), jehož vydání bylo podmíněno právě rozhodnutím o povolení výjimky. Rozhodnutí o povolení výjimky tak nebylo samostatně soudně přezkoumatelné podle § 65 s. ř. s.
21. Soud v této souvislosti dále s ohledem na způsob, jakým žalobce formuloval petit žaloby, připomíná, že přezkum závazného podkladu podle § 75 odst. 2 je specifický a zprostředkovaný. Zákon totiž sice umožňuje soudům ve správním soudnictví přezkoumat zákonnost subsumovaných správních aktů. Nezakládá však pravomoc správních soudů takové akty rušit. Měla-li zjištěná nezákonnost subsumovaného aktu vliv na zákonnost žalobou napadeného aktu finálního, zruší soud tento finální akt a s nezákonností subsumovaného aktu se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005 – 83, č. 1324/2007 Sb. NSS). Jinak řečeno, i kdyby soud dospěl k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o povolení výjimky, nemůže tento podkladový úkon zrušit. Nicméně zruší-li soud napadené rozhodnutí správního orgánu z důvodu nezákonnosti podkladových úkonů, stanou se tyto podkladové úkony v důsledku vysloveného závazného právního názoru soudu nadále právně neúčinné, byť nedojde k jejich formálnímu zrušení. V případě rozhodnutí či usnesení pomine překážka věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016 – 44, č. 3680/2018 Sb. NSS).
22. Z obsahu podané žaloby je zřejmé, že si je žalobce specifčnosti přezkumu podkladových úkonů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. vědom. Byť tedy žalobce petit formuloval tak, že se domáhá jak zrušení napadeného rozhodnutí (a rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném

povolení stavby), tak rozhodnutí žalovaného (a stavebního úřadu) o povolení výjimky, soud tento požadavek vnímá v kontextu celé žaloby jako požadavek na zrušení napadeného rozhodnutí prostřednictvím přezkumu podkladového rozhodnutí o výjimce, nikoli jako dva v zásadě samostatné návrhy. Soud proto samostatným výrokem neodmítl v žalobu jako nepřípustnou v části směřující proti rozhodnutí žalovaného o povolení výjimky. Ostatně takový výrok by na výsledku řízení nic nezměnil.

23. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť byly pro takový postup dány zákonem předpokládané důvody (§ 76 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání ani z důvodu dokazování, neboť veškeré podklady potřebné pro jeho rozhodnutí tvoří součást správního spisu, kterým se důkaz neprovádí. K návrhu osoby zúčastněné na řízení na provedení výsledku Pavla Urbana (autora požární zprávy) soud uvádí, že jeho provedení pro rozhodnutí ve věci považuje za nadbytečné. S ohledem na to, že rozhodnutí žalovaného o povolení výjimky shledal soud nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, výsledek by na této skutečnosti nemohl nic změnit. Požární zprávu, která byla základním podkladem pro rozhodování žalovaného, dokázal soud vyložit i bez vysvětlení od znalce, který ji vyhotovil. Soudu při posouzení okolností plynoucích z této zprávy nevznikly žádné pochybnosti o významu skutečností v ní uvedených. K návrhu na provedení výsledku je v posledku nutno konstatovat, že osoba zúčastněná na řízení ani neuvedla, k objasnění jaké konkrétní skutečnosti by měl tento výsledek přispět.

Posouzení žaloby

24. Žalobce v první řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
25. Je pravdou, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí při vypořádání odvolacích námitek omezil pouze na odkaz na odůvodnění rozhodnutí o odvolání ve věci povolení výjimky. Soud nicméně takové vypořádání nepovažuje za nepřezkoumatelné. Za situace, kdy žalobce v odvolání proti dodatečnému stavebnímu povolení uplatnil obsahově totožné námítky jako v odvolání proti rozhodnutí o povolení výjimky, považuje soud za dostatečné, pokud již žalovaný do napadeného rozhodnutí dříve provedené vypořádání odvolacích námitek „nepřekopíroval“, ale odkázal na odůvodnění podkladového rozhodnutí. S odůvodněním tohoto rozhodnutí byl žalobce řádně seznámen. Důvody, které žalovaného vedly k zamítnutí jeho odvolání, mu tak byly zřejmé.
26. Vypořádání odvolacích námitek poukazem na odůvodnění subsumovaného správního aktu v principu nelze považovat za problematické. To však pouze za předpokladu, že samotné odůvodnění rozhodnutí, na které žalovaný odkazuje, není nepřezkoumatelné. Pokud by totiž došlo k prvotnímu nepřezkoumatelnému vypořádání odvolacích námitek, přenesla by se samozřejmě tato vada zprostředkovaně i na napadené rozhodnutí.
27. Soud se proto dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného o povolení výjimky. Podle žalobce se žalovaný vůbec nevypořádal s argumentací zprávou Ing. S. a s námitkou vycházející z této zprávy (že jediným možným řešením je zmenšení oken na dodatečně povolované stavbě).
28. Žalobci sice lze přisvědčit, že se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí k poukazům na závěry Ing. S. obsaženým v odvolání výslovně nevyjádřil. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že vyjádření Ing. S. ze dne 31. 1. 2011 se primárně vztahovalo k nově vypracovanému požárně bezpečnostnímu řešení stavby zpracovanému v listopadu 2010 (Ing. S. ve vztahu

k tomuto řešení poukázal na nesprávné začlenění stavby do změn staveb skupiny I, vytýkal kombinování způsobů vymezení požárně nebezpečného prostoru, označil za nevhodné řešení spočívající ve zmenšení požárně otevřených ploch pomocí demontovatelné předstěny ze sádkartonových desek, načež uvedl, že jediným logickým řešením je zmenšení oken v nové obvodové zdi). Stavební úřad však po zrušení svého předcházejícího rozhodnutí soudem předvolal dne 26. 4. 2016 stavebníky, aby s nimi projednal obsah a podklady jejich žádosti. V dopisu ze dne 1. 6. 2016 stavebníci upřesnili, že žádají, aby byla výjimka vydána na základě původní požární zprávy č. 585/2008. Pozdější úpravy dokumentace, včetně úpravy z listopadu 2010, tak již byly pro pokračující řízení bez významu. Svůj význam v tom důsledku ztratila i vyjádření žalobce (včetně jeho vyjádření zprostředkovaného zprávou Ing. S.) k projektové dokumentaci v pozdějších verzích.

29. Soud na tomto místě připomíná, že správní orgány jsou v územním i (dodatečném) stavebním řízení vázány podanou žádostí. Pokud předložená žádost zákonná kritéria splňuje, správní orgán rozhodne o umístění či (dodatečném) povolení stavby, jinak žádost zamítne (uvedené samozřejmě obdobně platí o jakékoli žádosti, včetně žádosti o povolení výjimky). Jakékoliv změny mohou vzejít pouze od žadatele. I v případě, že existuje více variant řešení, přičemž ta varianta, která je obsažena v žádosti, je z hlediska určitých ukazatelů (např. zájmů vlastníků sousedních nemovitostí) nejméně výhodná, ale i přes tuto relativní „nevýhodnost“ vyhovuje požadavkům stavebního zákona a jiných právních předpisů, je správní orgán povinen návrhu vyhovět. Nedisponuje totiž žádným právním nástrojem, kterým by „donutil“ žadatele přijmout jinou variantu řešení. Konstatoval-li tedy žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o povolení výjimky, že *„řízení o udělení výjimky je návrhové, a proto respektoval dopis stavebníků ze dne 1. 6. 2016 – doplnění žádosti o dodatečné povolení stavby a žádost o udělení výjimky, ve kterém potvrdili, že žádají projednat výjimku podle požárně bezpečnostního posouzení stavby z června 2008, zpracovaného znalcem z oboru požární ochrana pana Pavla Urbana pod č. 585/2008“*, implicitně tím podle názoru soudu vypořádal též námitky související se zprávou Ing. S.. V tomto ohledu tedy soud nemá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
30. Žalovaný se též vyjádřil k otázce souladu zakreslení polohy staveb se skutečným stavem. Na straně 4 ve druhém odstavci napadeného rozhodnutí uvedl, že *„posoudil vzájemnou polohu staveb se zakreslením polohy staveb na mapě v katastru nemovitostí, kdy jsou stavby zakresleny podle geometrických plánů skutečného stavu stavby při její kolaudaci a situaci umístění staveb v posudku č. 585/2008. V těchto zákresech nebyly zjištěny žádné rozdíly“*. Soud konstatuje, že míra stručnosti a obecnosti tohoto vypořádání odpovídá obecnosti a stručnosti uplatněné námitky, na kterou reaguje. Žalobce v odvolání uvedl, že *„veškeré situační výkresy, které tvoří přílohy k nim, vycházejí z nesprávně zakreslené vzájemné situační polohy mého rodinného domu oproti rodinnému domu stavebníků“*, aniž by upřesnil, v jakém smyslu je „vzájemná poloha“ obou staveb ve výkresové části požární zprávy nesprávná. Postačilo proto plně konstatování, že žádná nesprávnost nebyla zjištěna.
31. Soud nicméně žalobci musí přisvědčit, že zásadní otázka rozsahu přesahu požárně nebezpečného prostoru (oproti předcházejícímu stavu) opět nebyla přezkoumatelně vyřešena. Žalovaný současně k této otázce učinil skutkové závěry, které nemají oporu ve správním spisu.
32. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vyšel z předpokladu, že posudek z června 2008 (tedy požární zpráva) *„hodnotí původní přesah požárně nebezpečného prostoru (tj. stav před*

provedenou úpravou řadového rodinného domu) a přesah požárně nebezpečného prostoru po provedené úpravě řadového rodinného domu bez dalších stavebních úprav dnes již plně dokončené stavby“. Tento závěr však nemá oporu ve správním spisu. Naopak, z požární zprávy z června 2008 se podává, že výkresy č. 2 a 3, které jsou přílohou zprávy, zobrazují stanovený požárně nebezpečný prostor po provedení přístavby (výkres č. 2 zobrazuje první nadzemní podlaží, výkres č. 3 druhé nadzemní podlaží). Žalovaný se pak mylí, uvádí-li na straně 5 rozhodnutí o povolení výjimky, že aktuální požárně nebezpečný prostor je v grafické části požární zprávy vyznačen červenou čerchovanou čarou a původní přesah požárně nebezpečného prostoru modře čerchovanou čarou. Z popisu obsaženého v grafické části totiž vyplývá, že červená čerchovaná čára vyznačuje požárně nebezpečný prostor domu stavebníků po přestavbě (viz červené šipky „PNP č. p. X“) a modře čerchované čáry znázorňují požárně nebezpečný prostor staveb sousedících s domem stavebníků (viz modré šipky „PNP č. p. X“ a „PNP č. p. X“). Konstatoval-li žalovaný na základě této nesprávné interpretace grafické části požární zprávy, že „navýšený přesah je skutečně jen minimální, ač není vypočtena jeho plošná výměra“, jde z důvodu výše uvedených o zcela mylný závěr. Žádná z částí této verze požární zprávy, ať již textová či grafická, neobsahuje výpočet či zobrazení původního přesahu požárně nebezpečného prostoru a jeho porovnání s aktuálním přesahem. Na jejím základu proto nelze žádným způsobem dovodit, v jakém rozsahu došlo v důsledku provedené přístavby k rozšíření požárně nebezpečného prostoru a ve svém důsledku tedy není ani možno posoudit naplnění zákonných podmínek pro povolení výjimky. Stručně řečeno, požární zpráva *nezachycuje* rozsah požárně nebezpečného prostoru před a po provedení přístavby. Žádné jiné podklady, ze kterých by měly shora citované závěry vyplývat, žalovaný v rozhodnutí o povolení výjimky neoznačil. Ani soud ve správním spisu neshledal žádný podklad, který by závěry žalovaného odůvodňoval.

33. Již v předcházejícím rozsudku přitom soud jednoznačně určil, že úkolem správních orgánů bude v první řadě posoudit, zda provedenou přístavbou *vůbec* došlo k rozšíření požárně nebezpečného prostoru. Pokud ano, měly správní orgány následně zhodnotit, *jaký byl rozsah* tohoto rozšíření a zda toto rozšíření splňuje zákonem předpokládané podmínky pro povolení výjimky. Z podkladů, ze kterých žalovaný v rozhodnutí o povolení výjimky vycházel, však nelze učinit žádný relevantní závěr hned ve vztahu k prvnímu ze shora uvedených kroků. Z postupu žalovaného (resp. stavebního úřadu) by sice bylo možno dovodit, že rozhodoval-li věcně o žádosti o výjimku, měl zřejmě za to, že tato výjimka je pro dodatečné povolení stavby potřebná, a že tedy oproti původnímu stavu skutečně došlo k rozšíření požárně nebezpečného prostoru. I v případě, kdy by soud odhlédl od skutečnosti, že tento skutkový závěr nenachází žádnou oporu ve správním spisu a lze jej odvodit toliko z procesního postupu správních orgánů, pak jakékoli hodnocení rozsahu rozšíření přesahu požárně nebezpečného prostoru v rozhodnutí žalovaného (i stavebního úřadu) o povolení výjimky, potažmo v napadeném rozhodnutí absentuje zcela. Právě rozsah rozšíření je přitom bez pochyb zásadní skutečností, kterou musí správní orgány brát v potaz při posuzování splnění zákonných podmínek pro povolení výjimky ve smyslu § 169 odst. 2 stavebního zákona. Lakonické konstatování, že jde o rozšíření minimální je jednak naprosto neurčité a nadto, jak plyne ze shora uvedeného, ničím nepodložené.
34. Soud v této souvislosti k žalobcem opakovaně uplatňované argumentaci zdůrazňuje, že zákon nestanoví, že žádosti o povolení výjimky lze vyhovět pouze tehdy, *pokud nejde dosáhnout stejného účelu, pro který je výjimka požadována, jinak*. Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona však lze výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení

územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Setrvává-li tedy žalobce na svém postoji, podle kterého *lze stejného účelu dosáhnout zmenšením oken v nové čelní obvodové stěně, resp. výměnou stávajících oken za menší*, nemá takový požadavek oporu v zákoně. Žalobce se uvedeným požadavkem zjevně snaží dosáhnout toho, aby vůbec nedošlo k rozšíření požárně nebezpečného prostoru oproti stavu před realizací přístavby. Jak však již konstatoval soud, v nyní projednávané věci může ke zvětšení rozsahu požárně nebezpečného prostoru realizací přístavby dojít. Dodatečné povolení takové stavební úpravy je ovšem podmíněno vydáním výjimky podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. za splnění podmínek podle § 169 odst. 2 stavebního zákona. Lpění žalobce na tomto jeho konkrétním požadavku je tak zcela bezdůvodné a podle soudu zbytečně blokuje další postup správního řízení a snahy stavebníků o alternativní vyřešení jejich sporu (spočívající v žalobcem odmítnutých návrzích stavebníků na jiné vnitřní či venkovní úpravy stavby).

35. Soud závěrem ke shora uvedenému s povzdechem dodává, že v dané věci jde o letitý spor (jak ostatně vyplývá ze shora uvedené rekapitulace podstatných skutkových okolností) týkající se v zásadě banální stavební věci – přístavby řadového rodinného domu, který se nadto před soudem odehrává za situace, kdy již byla sporná přístavba zkolaudována. V současnosti, a to zejména v důsledku jednoznačného právního názoru vysloveného v předcházejícím rozsudku zdejšího soudu, již není sporu o tom, že pro danou stavbu je možno při splnění zákonem předpokládaných podmínek obsažených v § 169 odst. 2 stavebního zákona povolit výjimku z obecných technických požadavků na výstavbu stanovených v § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. I přesto, že soud dal správním orgánům jednoznačný příkaz, jak v řízení o žádosti o povolení výjimky (resp. v řízení o dodatečném povolení stavby) postupovat, po posouzení předloženého spisového materiálu mu nezbyvá než konstatovat, že správním orgánům se ani nyní nepodařilo formulovat přezkoumatelná rozhodnutí respektující právní názor soudu a obsahující skutkové závěry mající oporu ve správním spisu. Nepřezkoumatelnost a nedostatky při zjišťování skutkového stavu v řízení o povolení výjimky se pak zásadně odrazily i v napadeném rozhodnutí, které plně vychází z jejich závěrů, a je tak ve svém důsledku také nepřezkoumatelné. Ke škodě všech zúčastněných tak v důsledku tohoto nesprávného postupu zůstane řízení o dodatečném povolení stavby nadále neukončeno a právní nejistota stavebníků i žalobce bude přetrvávat.
36. Soud se i přes výše uvedené zabýval námitkou porušení procesního práva žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu *v řízení o žádosti o povolení výjimky*, neboť shora konstatovaná nepřezkoumatelnost nebrání přezkumu zákonnosti postupu v řízení. Žalobce namítá, že mu v tomto řízení nebyla dána možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim.
37. Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být, nestanoví-li zákon jinak, účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
38. Ze správního spisu se podává, že stavební úřad poté, co bylo jeho předcházející rozhodnutí ve věci zrušeno soudem, oznámil dne 7. 7. 2016 pokračování v řízení. V oznámení uvedl,

že dotčené orgány a účastníci řízení mohou závazná stanoviska a námitky, popřípadě důkazy uplatnit nejpozději do 20 dnů od doručení tohoto oznámení, jinak k nim nebude přihlédnuto. Uvedl rovněž, že účastníci řízení mohou nahlížet do podkladů rozhodnutí. Žalobce dne 1. 8. 2016 podal stavebnímu úřadu jednak podání ze dne 30. 7. 2016, kterým se vyjadřuje k fotodokumentaci okolích staveb pořízené stavebníkem a jednak vyjádření k žádosti stavebníka o udělení výjimky. Usnesením ze dne 29. 9. 2016 stavební úřad řízení o povolení výjimky vyloučil ze společného řízení. Po vyloučení věci v tomto řízení žádné další úkony nečinil, a to až do okamžiku vydání rozhodnutí o povolení výjimky, které bylo žalobci doručeno dne 6. 12. 2016

39. Podle soudu ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce byl fakticky se všemi podklady pro vydání rozhodnutí seznámen a též se k nim vyjádřil. Byť tedy stavební úřad ve vyloučeném řízení o žádosti o povolení výjimky již žalobce opětovně formálně nevyzval podle § 36 odst. 3 správního řádu, nelze tento postup považovat za vadu řízení, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohli uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, resp. aby mohli učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002 – 41). Toto právo žalobci v řízení o žádosti o povolení výjimky zjevně upřeno nebylo. Nedošlo-li totiž k doplňování spisu o další podklady (což bylo prokázáno), k nimž se žalobce nemohl vyjádřit, je nutno dospět k závěru, že žalobcovo procesní právo vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu porušeno nebylo (srov. *a contrario* rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013 – 56).
40. Namítá-li žalobce v replice, že není správné tvrzení, podle kterého nebyly po 1. 8. 2016 do spisu doplněny žádné podklady, neboť dne 4. 11. 2016 bylo vydáno rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky, je nutno konstatovat, že rozhodnutí ve věci nelze považovat za „podklad pro rozhodnutí“, se kterým by měli být účastníci řízení seznámeni podle § 36 odst. 3 správního řádu. K seznámení s rozhodnutím dochází jeho oznámením a případné vyjádření lze učinit v rámci řádného opravného prostředku. K řádnému seznámení žalobce s rozhodnutím stavebního úřadu o povolení výjimky došlo jeho doručením dne 6. 12. 2016 a žalobce proti němu brojil odvoláním. Soud současně zdůrazňuje, že žalobce námitku porušení § 36 odst. 3 správního řádu vztáhl pouze k (dílčímu) řízení o povolení výjimky, nikoli k řízení o dodatečném povolení stavby
41. Soud připomíná, že procesní práva nemají význam sama o sobě a neexistují samoúčelně (usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 2435/13, bod 12). Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 1. 2020, sp. zn. III. ÚS 2383/19, bod 31), „[v] *nejobecnější rovině je účelem procesních pravidel úprava postupu, jehož cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností dotčených osob. Již v samotném účelu existence procesních pravidel je patrné jejich úzké sepětí s utvářením, změnou či zánikem hmotných práv či povinností. Pro většinu procesních práv platí, že jejich sepětí s výsledným rozhodnutím je takové, že porušení těchto procesních práv se může projevit právě v podobě výsledného rozhodnutí. Jako příklad lze uvést oprávnění účastníka správního řízení dle § 36 odst. 3 věty první správního řádu, dle něhož musí účastník dostat možnost před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ledaže jde o účastníka, jehož žádosti se plně vyhovuje, nebo účastníka, který se vzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Případné porušení tohoto práva dle § 36 odst. 3 správního řádu není schopné vně samotného řízení účastníka řízení zasáhnout jinak*

než prostřednictvím podoby výsledného správního rozhodnutí.“ V nyní projednávané věci se žalobce v žalobě v zásadě domáhá svého „holého“ práva na výzvu podle § 36 odst. 3 správního řádu, aniž by jakkoli upřesnil, v jakém svém hmotném právu byl neučiněním této výzvy dotčen. Podle soudu nelze mít za nezákonné takové řízení, v němž sice nebyla formálně učiněna výzva podle § 36 odst. 3 správního řádu, aniž by současně došlo k takovému zásahu do práv účastníka řízení, který byl přesáhl takovou mírou závažnosti, která by vedla k nutnosti zrušení rozhodnutí správního orgánu. K porušení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a v tom důsledku práva na soudní ochranu, jak žalobce dovozuje z nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, tedy v souzené věci nedošlo.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

42. S ohledem na výše uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc mu vrátil v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Byť soud nemůže zrušit rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu o povolení výjimky, ze shora vyslovených závěrů vyplývá, že v důsledku tohoto rozsudku se stanou právně neúčinnými. Ve vztahu k žádosti stavebníků o povolení výjimky podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. tak přestane existovat překážka věci pravomocně rozhodnuté. Úkolem správních orgánů v dalším řízení bude obstarat takové podklady (případně též prostřednictvím výzvy stavebníkům), na jejichž základě bude možno **učinít jednoznačný závěr, zda vůbec** dotčenou přístavbou **došlo oproti stavu před jejím provedením ke zvětšení požárně nebezpečného prostoru.** Pokud dospějí k závěru, že nikoli, pro dodatečné povolení stavby nebude výjimka podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. potřeba (v takovém případě řízení o žádosti o výjimku zastaví). V opačném případě **se budou zabývat tím, v jakém rozsahu k rozšíření požárně nebezpečného prostoru v důsledku přístavby došlo,** a zda lze proto toto navýšení rozsahu s ohledem na kritéria obsažená v § 169 odst. 2 stavebního zákona udělit výjimku (žádosti o výjimku se tedy budou věcně zabývat). Veškeré své úvahy pak přezkoumatelně odůvodní.
43. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které představují jednak soudní poplatky 3 000 Kč (za podání žaloby) a 1 000 Kč (za návrh na přiznání odkladného účinku), jednak náklady na zastoupení advokátem. Ty sestávají z odměny za poskytnuté právní služby v rozsahu dvou úkonů (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Náklady na zastoupení advokátem dále zahrnují hotové výdaje ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a náhradu daně z přidané hodnoty, kterou je žalobcův zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, tj. ve výši 21 % z částky 6 800 Kč. Žalovaný tak je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení celkem 12 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). Náklady, které žalobci vznikly v souvislosti s podáním replik k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, nemá soud za účelně vynaložené, neboť pro věc nepřinesly nic nového.

44. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil v řízení žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu